

Tóth Árpád

FREDEGONDA

Ködfátylas, könnyes, bús északi monda
 Gótbetűs ósdi balladás-könyvben
 Regéli: „Gázol a vérben, a könnyben
 Kegyetlen úrnőnk, véres Fredegonda.
 Sarkövi tenger sárga porondján
 Puha mérges lepke két pici lába.
 Ujja ezüst kígyó kúszva tőre gombján:
 Ajka vörös, izzó, Izland hegyi láva...”

Kinn ónszín az ég: fák sóhaja tompa:
 Csillan a villám, halavány rőt fény:
 Szomoru szél hereg kéményén, ölén:
 S hallga... fülembe suttog Fredegonda:
 „Balgá dal az. Száraz, vén papom írta:
 Szidott parázna, véres menyétnek:
 Posvány-véres volt. Érteni nem bírta,
 Mily kéj lenni gyűlöltnek, kevélynek...”

Sűg-bűg Fredegonda forró lehű ajka:
 „Tetszel nekem. Te légy a poétám,
 Szójj szilaj hymnusokat énrám,
 A te véred tüzes, turáni fajta...”
 Az ósdi betűk vergődnek előttem,
 Szétfoly a könnyes, bús északi monda,
 S kinn a nehéz, szomoru ködben
 Diadalmasan kacag Fredegonda.

(Babits Mihály verse a Pápai Hírlap 1904. május 21-i, Tóth Árpádé a Székely Lapok [Marosvásárhely] 1907. július 6-i számában jelent meg, kötetekbe nem vették fel őket, a két versről a posztumusz kiadások sem tudnak. – Babits ekkor még Babicsnak írta nevét. – A FREDEGONDA vélhetően olvasmányélmény hatására keletkezett; az ihletőforrás felkutatása a filológia további feladata. A szöveg helyenkénti homályossága talán sajtóhibából ered. – Urbán V. László)